

γνωστού και μυστηριώδους εκείνης χώρας έπρεπε να διευθυνθή ή γολέττα μας; Δέν θα ήναγκάζετο τώρα να πλεύση είκη και ως έτυχε, προς τό άγνωστον; Και υπό τοιούτους έρους, — άλλη σπουδαιοτάτη δυσκολία, — τό πλήρωμα, και μάλιστα τό εκ Φαλλιάδης νεοσύλλεκτον, θα συγκατετίθετο να μείνη ακόμη εντός του 'Ανταρκτικού, να χωρήση περισσότερον προς τόν Πόλον, να αποκλεισθή εκεί έως υπό άνωπερβλήτου τινός παγοφράγματος, να υποστῆ τόν μακρόν και δριμύτατον και σκοτεινόν εκείνον χειμώνα; Ο πλοίαρχος είχε τό δικαίωμα να εκθέση εις κίνδυνον τήν ζωήν τώων ανθρώπων, με τήν έλπίδα μόνον τής διασώσεως τών ναυαγών τής 'Ιάνας, όχι και τόσφ βάσιμον πλέον, αφ' ης στιγμής δέν ευρέθησαν ούτοι εις τήν νήσον Τσάλαλ;

Ταυτα πάντα βεβαίως είχε καλώς συλλογισθή από τής προτεραιάς ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ. Και με καρδίαν συντετριμμένην, άνευ έλπίδος πλέον να επανερθή τόν αδελφόν του και τούς συμπολίτας του, έδωσε κατόπι, με φωνήν τρέμουσαν εκ τής συγκινήσεως, τήν διαταγήν του απόπλου. . . "Ω, πόσην προσπάθειαν κατέβαλε δια ναποκρούψη τήν πάλην, ή οποία συνεκροτήθη εντός του, έως ου λάβη τήν απόφασιν ταύτην, — δια να καταπνίξη τήν ανέκφραστον θλίψιν, τήν οποίαν τῷ επροξένει ή άποτυχία τής εκστρατείας του!

Οφείλω να ομολογήσω, ότι κ' εγώ ήσθάνθημην βαθυτάτην λύπην και άπογοήτευσιν. Θα επεθύμουν και θα έδεχόμεν εύχαρίστως να εξακολουθήσωμεν τας έρευνάς μας προς διάσωσιν τών ναυαγών, δια τούς οποίους ενδιεφερόμην τώρα πλέον, ως να ήσαν συγγενείς μου. "Επειτα ο "Α λ θ ρ α ν ο ς άπειχε μόλις επτά μοίρας, μόλις τετρακόσια μίλια από του Πόλου. Πόσοι εις τήν θέσιν μας δέν θα προσεπάθουν να λύσουν τό γεωγραφικόν τούτο άινγμα, ναποκαλύψουν τό μυστήριον του Νοτίου Πόλου, να φθάσουν εις τήν άκραν αυτήν του γηίνου άξονος! Χάρις εις τήν εποχήν, εις τούς άνέμους και εις τας ρεύματα, τούτο θα μας ήτο εύκολώτατον. "Αν ή ελευθερά θάλασσα εφθανεν έως εκεί, θα ήτο ζήτημα ολίγων ήμερών αν υπήρχε καμμία ήπειρος, θα ήτο ζήτημα ολίγων εβδομάδων. . . Εν τούτοις κανείς επί του πλοίου δέν έσυλλογιζέτο τόν Νοτίον Πόλον αν ο "Α λ θ ρ α ν ο ς ήψήφησε τούς κινδύνους του Νοτίου Παγωμένου Ωκεανού, δέν το έκαμε βεβαία προς κατάκτησιν ενός γεωγραφικού σημείου! . .

"Και τόν Πύμ; . . τόν καίμενον τόν Πύμ; . .

Φαντάζεσθε τήν εκπληξίν μας, όταν ήκούσαμεν αίφνης τήν φωνήν ταύτην, ά-

ποκρινόμενην προς τόν πλοίαρχον Λάν Γκνύ, καθ' ήν στιγμήν διέτασε τήν άναχώρησιν.

Εστράφη.

"Ητο ο Χούντ. Αυτός είχεν όμιλήση. Ακίνητος πλησίον του υποστέγου, κατέρωγε τόν όριζοντα δια του βλέμματος.

Οι επί του πλοίου ήσαν τόσον ολίγον συνειθισμένοι νακούουν τήν φωνήν του Χούντ, — νομίζω μάλιστα ότι ήσαν αι πρώται λέξεις, τας όποιας επρόφερον ενώπιόν των από τής επιβιάσεώς του, — οστε πάντες τόν περιεστοίχισαν μετ' εύλόγου περιεργείας. Προησθάνοντο, ότι ή άπρόοπτος εκείνη επέμβασις ήτο τό προοίμιον κάποιας θαυμαστής άποκαλύψεως.

Δια νεύματος ο Τζέμ. Βέστ διέταξε τούς άνδρας του πληρώματος ναπομακρυνθούσιν. Δέν έμειναν εκεί, ειμη μόνον ο υποπλοίαρχος, ο ναύκληρος, ο Μαρτίνος Χόλτ και ο Χάρδης, οι όποιοι ενόμιζαν ότι είχαν τό δικαίωμα να μείνουν.

— Τι είπες; ήρώτησεν ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ, πλησιάζας τόν Χούντ.

— Είπα: Και τόν Πύμ; . . τόν καίμενον τόν Πύμ;

— Και τί έννοείς με αυτό; Διατί μας υπενθυμίζεις τό όνομα του ανθρώπου, του όποίου αι δλεθρίαι συμβουλαί παρέρσαν τόν αδελφόν μου εις αυτήν τήν νήσον, όπου κατεστράφη ή 'Ιάνα, όπου τό μεγαλύτερον μέρος του πληρώματος έχαθη, όπου δέν ευρέθη ούτε ένας, εξ όσων υπήρχον ακόμη προ επτά μηνών;

Και επειδή ο Χούντ έμενεν άφωνος. «Αποκρίσου λοιπόν!» άνέκραξεν ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ εξηγγιωμένος, άκράτητος.

Ο δισταγμός του Χούντ δέν προήρχετο εκ του ότι εφοβέτο ή δέν εγνώριζε τί ναποκριθῆ, αλλά, ως εφάνη κατόπιν, εκ τινος δυσκολίας περι τό εκφράζεσθαι. Μολονότι αι ιδέαι του ήσαν σαφείς, αι φράσεις του ήσαν ασύνδετοι, διακεκομμένοι. Ειμπορώ, να ειπω ότι είχαν ιδιικήν του γλωσσάν, ή δε τραχειά του προφορά υπενθύμιζε τούς 'Ινδούς του Φάρ-Ούεστ.

«Μά να, — ειπε, — δέν ξέρω να τα ιστορήσω και καλά-καλά. . . Δηλαδή θέλω να πῶ . . . ή γλωσσά μου μπερδεύεται. . . Σας είπα για τόν Πύμ. . . δέν είν' έτσι;

— Ναι, απεκριθη ο υποπλοίαρχος. Τι έχεις να μας ειπης περι του 'Αρθούρου Πύμ;

— Δηλαδή θέλω να πῶ . . . πῶς δέν πρέπει να τον αφήσουμε.

— Να τον αφήσουμε; άνεκραξα.

— "Οχι. . . ποτέ! . . υπέλαθεν ο Χούντ. Βάλετε με τό νοῦ σας. . . θα ήταν σκληρό . . . πολύ σκληρό. . . Πρέπει να πάμε να τον βρούμε. . .

— Να τον βρούμε; . . επανέλαθεν ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ.

— Δηλαδή θέλω να πῶ . . . πῶς; γι' αυτό μόνον έμβήκα 'ετόν "Α λ θ ρ α ν ο . . . για να βρω τόν Πύμ. . . τόν καίμενον τόν Πύμ!

— Και πῶς είνε λοιπόν; ήρώτησα.

Ο Πύμ δέν απέθανε;

— "Οχι! είνε εκεί-πέρα που έμεινε μονάχος. . . ολομόναχος, απεκριθη ο Χούντ, εκτεινών τήν χείρα προς νότον. "Από τότε έως τώρα, δώδεκα φορές ή ήλιος εσηκώθηκε 'ς αυτό τόν ούρανό!

Δια τούτων ο Χούντ ήθελε να ειπῆ, ότι ο Πύμ ευρίσκετο εις τας χώρας του 'Ανταρκτικού προ ένδεκα ετών, διότι εδῶ άπαξ του έτους ανατέλλει ή ήλιος, δια να δύση μόνον μετὰ εξ μηνας. "Αλλ' όποιος παράδοξος ισχυρισμός!

— Δέν γνωρίζεις λοιπόν ότι ο 'Αρθούρος Πύμ απέθανε; ήρώτησεν ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ.

— Απέθανε; υπέλαθεν ο Χούντ, συνοδεύων τήν λέξιν δι' εκφραστικής χειρονομίας. "Οχι. . . ακουστέ με. . . εγώ ξεύρω καλά τήν υπόθεσιν. . . θέλω δηλαδή να πῶ . . . ο Πύμ δέν απέθανε!

— Ακουσε, Χούντ, είπα τότε εγώ. Ο "Εδγαρ Πός, εις τό τελευταίον κεφάλαιον του βιβλίου του, λέγει ότι ο 'Αρθούρος Πύμ, απέθανε «θάνατον αιφνίδιον και οικτρόν.» Πῶς λοιπόν εμάς λέγεις ότι ζῆ, και ότι ακόμη δέν επέστρεψεν από τας πολικάς χώρας;

— Έλα, Χούντ, εξηγήσου, διέταξεν ο πλοίαρχος, συμμεριζόμενος τήν εκπληξίν μου. Λάβε καιρόν . . . συλλογίσου με τήν ήσυχίαν σου, και είπέ μου, τι έχεις να ειπῆς.

Και ενῶ ο Χούντ έφερε τήν χείρα εις τήν κεφαλήν, ως να ήθελε να περισυλλέξη παλαιάς αναμνήσεις, εψιθύρισα προς τόν πλοίαρχον:

— Πολύ παράδοξος ή επέμβασις αυτού του ανθρώπου αν δέν είνε κανένας τρελός. . .

Ακούσας τας λέξεις ταύτας ο ναύκληρος εκίνησεν εκφραστικῶς τήν κεφαλήν, διότι, κατά τήν γνώμην του, ο Χούντ «δέν τα είχε σωστα.»

"Αλλ' εκείνος ένόησεν άμέσως, και δια τραχειάς φωνής:

— "Οχι. . . δέν είμαι τρελός! άνεκραξε. Πρέπει να με πιστεύσετε. Δηλαδή θέλω να πῶ, όχι! ο Πύμ δέν απέθανε!

— Ο "Εδγαρ Πός όμως. . .

— Ο "Εδγαρ Πός, από τήν Βαλτιμόρην; . . Ναι, τόν ξεύρω. . . Αυτός όμως δέν ειδε ποτέ του τόν Πύμ. . . ποτέ. . .

— Τι λές; ! άνεκραξεν ο πλοίαρχος δέν εγνώρισθησαν λοιπόν αυτοί οι δύο άνθρωποι;

— Ποτέ.

— "Ωστε δέν διηγῆθη ο ΐδιος ο 'Αρθούρος Πύμ τας περιπετείας του εις τόν 'Εδγαρ Πός;

— "Οχι, πλοίαρχε, όχι! απεκριθη ο Χούντ. Ο Πός. . . αυτός από τήν Βαλτιμόρην. . . έλαβε μονάχη κάτι σημειώσεις του Πύμ, γραμμένες με τό χέρι του, από τή στιγμή που κρύφθηκε μέσα 'ετό άμπάρι του Κ ρ ά μ π ο υ. . . ως τήν ύστερη ώρα. . . τήν ύστερη. . . δηλαδή θέλω να πῶ. . . Θέλω να πῶ! . .

— Και ποίος του επήγε αυτά τα χειρόγραφα; ήρώτησεν ο πλοίαρχος, άρκάζων τήν χείρα του Χούντ.

— Ο σύντροφος του Πύμ. . . εκείνος που τον αγαπούσε σαν παιδί του τόν καίμενον τόν Πύμ. . . ο Διρκ Πέτερς. . . που έγύρισε μόνος από εκεί-πέρα.

— Ο μιγάς Διρκ Πέτερς; άνεκραξα.

— Ναι.

— Και αυτός επέστρεψε μόνος;

— Μόνος.

— "Ωστε ο 'Αρθούρος Πύμ;

— Είνε ακόμα εκεί! απεκριθη ο Χούντ δι' ισχυράς φωνής, δεικνύων τόν νότιον όριζοντα, τόν όποιον ήτένιζε πάντοτε με τόσην επιμονήν.

[Επεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Αγαπητοί μου,

Ο Θεάτρον είνε δεύτερον Σχολείον. Είνε τό υψηλόν εκείνο Σχολείον, τό όποιον μορφώνει τήν καλαισθησίαν μας, προκαλῶν τας βαθείας και ώραιάς εκείναςσυγκινήσεις, τών όποιών μόνον ή Τέχνη κατέχει τό μυστήριον' μάς στηρίζει εις τήν 'Αρετήν και μας κάμνει ναποτροπιαζόμεθα τήν Κακίαν' μάς εμπνέει τό αίσθημα τής δικαιοσύνης, δια τής τιμωρίας του κακού και δια τής ανταμοιβής του καλού' μάς παρουσιάζει, ως μαγικός καθρέπτης, τόν κόσμον ολόκληρον' μάς διδάσκει μεγάλας κοινωνικάς και ήθικας αληθείας, εντυπωσιμένως ισχυρώς εις τό πνευμά μας δια του παραδειγματός' και είτε μάς κάμνει να γελώμεν, είτε να κλαίωμεν, πάντοτε μάς ήθικοποιεί και μας εξευγενίζει, ούτως ώστε να εξεργώμεθα εκ του Θεάτρον, καλλιτέροι αφ' ό,τι εισήλαθονεν.

Τήν ήθικην άποστολήν του Θεάτρον ήσθάνθησαν και άνεγνώρισαν άνεκαθεν αι πολιτισμένοι κοινωνία. Τα 'Εθνικά Θεάτρα διατηροῦνται παντού ως ιδρύματα δημόσια, όπως τα Σχολεία, τα Πανεπιστήμια, αι Βιβλιοθήκαι και τα Μουσεία. Αυτοκράτορες και Βασιλείς τ' αναλαμβάνουν υπό τήν προστασίαν των, αι 'Κυβερνήσεις τα προκίχουν εκ του δημοσίου Ταμείου, και όπου τούτο είνε πτωχόν, οι πλούσιοι ιδιωται τα ενισχύουν δια δωρεών γενναίων. Δέν υπάρχει μεγαλόπολις, αξία του όνόματος, μη επιδεικνύουσα υπερηφάνως μεταξύ τών μεγαλεπρεστέρων κτιρίων τής, τό Θεάτρον τής' ούτε θάναται να ονομασθῆ εν 'Εθνος πολιτισμένον, αν δέν έχη έθνικην πολιτισμένην, δηλαδή δραματικούς συγγραφείς, εμπνεομένους εκ τής ιστορίας, εκ τών ήθών και τών έθίμων του τόπου των έργα έθνικά, και ήθοποιούς καλλιτέχνας διερμηνεύοντας τα έργα ταυτα από σκηνης. Αι αρχαίαι 'Αθηναί, αι όποίαι εφθασαν τήν ανωτάτην βαθμίδα του πολιτισμού, είχαν και τό τελειότατον Θεάτρον του κόσμου. Τα έργα του Δισχύλου, του Ευριπίδου και του Σοφοκλέους θαυμάζονται μέχρι τής σημερον ως αι ύψηλόταται κορυφαί τής δραματικής Τέχνης. Τόσον δ' εθεωρεῖτο παρα τοίς 'Αθηναίοις τό θεάτρον ως δύναμις μορφωτική και ανάγκη κοινωνική, ώστε οι πτωχότεροι των πολιτών ελάμβανον παρα του δημοσίου χρήματα, — τα θεωρικα λεγόμενα, — δια τών όποιών επλήθυνον τό εισιτήριόν των!

Αλλ' οι αιώνες παρέρχονται και ή όψις του κόσμου μεταβάλλεται. . . Οποία διαφορά, αγαπητοί μου, μεταξύ τών παλαι άθηναϊκών θεάτρων και τών σημερινών! Οποία κατάπτωσις τής Τέχνης εις αυτήν τήν πατρίδα τής! Δέν κατωρθώσαμεν ακόμη ούτε αυτό τό κτίριον του 'Εθνικού Θεάτρον μας ναποπερατώσωμεν, τό όποιον μένει ήμιτελές επί τής όδοϋ 'Αγίου Κωνσταντίνου, πανύψηλον δείγμα τής άμουσίας τών νεωτέρων 'Αθηναίων. Δέν κατωρθώσαμεν ακόμη να έχωμεν ούτε μίαν Δραματικήν Σχολήν, προς μόρφωσιν ήθοποιών, εκτός μιάς άτελούς εις τό Ωδειον, ή οποία και αυτή κινδυνεύει να διαλυθῆ, ελλείψει μαθητών και χρημάτων. Και τώρα, ή κατ' ευφημισμόν λεγομένη «έθνική σκηνη» πηγνυται εκ του προχείρου όπου ευρη κενόν θεάτρον, είτε θερινόν, είτε χειμερινόν, και στρατολογεί τούς ήθοποιούς τής εξ ανθρώπων έντελῶς άμορφώτων και πᾶν άλλο ή καλλιτεχνών, και φιλοξενεί τα έργα του πρώτου τυχόντος αμαθούς, φιλοδοξούντος δάφνας 'Αριστοφάνους ή Σοφοκλέους. . . Είνε αληθές ότι έχομεν και

μερικούς καλούς ήθοποιούς, ως και μερικούς καλούς συγγραφείς, από τούς όποιούς θάναται να έλπίση κάτι ή μέλουσα έθνική σκηνη. 'Αλλά γενικώς ή κατάστασις του Θεάτρον μας είνε μία μεγάλη άπελπισία. Δέν υπάρχει καμμία διεύθυνσις, καμμία επίβλεψις, κανείς όδηγός. Καθένας παίζει ό,τι θέλη και όπως θέλη. Σήμερον εν ώρατον έργον' αύριον εν έργον τερατώδες' σήμερον εν έργον διδακτικόν και ήθικόν' αύριον εν έργον άνήθικον και βλαβερώτατον. 'Εν γένει εις τήν σκηνήν μας επικρατεί τούτη σύγχυσις, τούτοτον χάος, ώστε ενῶ σήμερον π. χ. πηγαίνετε εις έν θεάτρον και βλέπετε τό τάδε εξοχον δράμα, αύριον πηγαίνετε εις τό ίδιον θεάτρον και βλέπετε από τόν ίδιον θιασον μίαν φάρσαν άτσηνον, άηθεστάτην, άνταξίαν του θεάτρον τών Φασουλῶδων!

Εθεώρησα αναγκαίον να σας ειπω αυτά, αγαπητοί μου, διότι τώρα είνε ή εποχή τών θερινών θεάτρων, εις τα όποια συχνάζει όλος ο κόσμος. Και σας τα είπα αυτά, δια να προσέχετε. Πολλάκις εις τα άθηναϊκά θεάτρα βλέπω και παιδια τής ηλικίας σας, και σας βεβαιῶ ότι δέν είμαι ένθουσιασμένος δι' αυτό. 'Υπάρχουν θεάματα και θεάματα, όπως υπάρχουν βιβλία και βιβλία. Και όπως όλα τα βιβλία δέν είνε δια τήν ηλικίαν σας, ούτω και όλα τα θεάματα. 'Αν υπήρχε τ αξίς εις τό Θεάτρον μας, ή εκλογή θα ήτο εύκολος. Θα υπήρχον Θεάτρα π. χ. αξία του όνόματος, εις τα όποια θα ήδύνασθε να συχνάζετε χωρίς κανένα κίνδυνον. 'Αλλά με τήν άταξίαν, τήν όποιαν σας περιέγραφα ανωτέρω, τρέχετε τόν κίνδυνον, μεταβαίνοντες εις τό αυτό θεάτρον, τό όποιον χθές σας εύχαρίστησε, να ευρεθῆτε σήμερον ενώπιον θεάματος, ακαλαισθήτου ή ανηθίκου, τό όποιον όχι δια νέους, αλλά και δια μεγάλους ακόμη θα ήτο επικίρημιον. "Ω, πόσον τα θεάματα ταυτα καταρρίπτουν τήν περι Θεάτρον ύψηλήν ιδέαν, και πῶς μεταβάλλουν αυτό από Ναόν Τέχνης και από Σχολείον 'Ηθικῆς, εις καταγώγιον κακοτεχνίας και διδακτήριον διαθορας!

Δέν θέλω να σας ειπω με αυτό ότι δέν πρέπει να πηγαίνετε ποτέ εις τό Θεάτρον. 'Ισως τούτο, όσον τό Θεάτρον μας μένη ως έχει, θα ήτο καλλίτερον. 'Αλλ' αν ή τελεία άποχή σας είνε άδύνατος, εκλέγετε τουλάχιστον με προσοχήν και με αυστηρότητα τα θεάματα, συμβουλευέσθε πάντοτε τούς γονείς σας και τούς μεγαλητέρους σας, οι όποιοι γνωρίζουν τί είνε ώρατον και τί άσχημον, τί σας ωφελεί και τί σας βλάπτει. . .

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

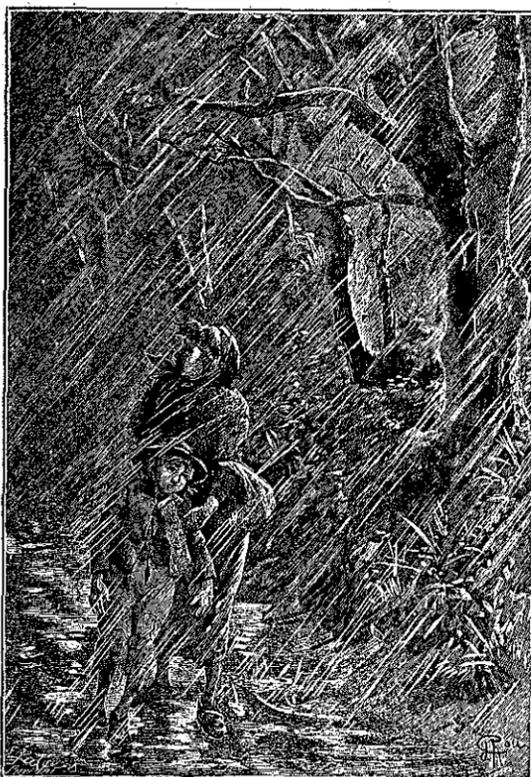
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 222)

— Βλέπετε λοιπόν πώς μας έκορόι- δευσαν ; είπεν ο Ένωμοτάρχης. Έλα, έλα, αφήστε πειά αυτή την όμιλία. Φθάνει !

Και ο Ένωμοτάρχης έπτε τον καρέν του, χωρίς πολλήν όρεξιν και σιωπηλός.

Έν τώ μεταξύ τά παιδιά ανέλαβαν τον μακρόν και έπίπονον ταξείδιόν των. Άλλ' όχι πλέον με την πρώτην εύθυ- μίαν και ζωηρότητα. Η συμπεριφορά

« Η βροχή έπιπτε ραγδαία » (Σελ. 228, στήλ. γ'.)

της κακής βοσκοπούλας, ή οποία τους είχε προξενήση τόσας ανησυχίας, τά έκαμε να δυσπιστούν και προς τον έαυ- τόν των και προς τους ανθρώπους. Διά τουτο έπροσπαθοῦσαν ναποφεύγουν κάθε συνάντησιν. Άλλά τώρα άκριδώς ή- σθάνοντο περισσότερο τον δεσμόν της αδελφικής αγάπης, έννόουν ότι δεν εί- χαν κανένα προστάτην εις τον κόσμον αυτόν, όπου υπήρχαν τόσοι κακοί άν- θρωποι, τόσοι κίνδουνοι, ότι έπρεπε να μένουں ήνωμένα και αγαπημένα, δια να ύποστηρίκωνται και να προστατεύωνται άμοιβαίως.

Επεριπάτησαν πολλές ώρας, και εύ- ρίσκοντο ήδη πολύ μακράν από τον Σταθμόν της Χωροφυλακής, όταν ο Γι- αννάκης εδήλωσεν ότι δεν ήμπορούσε να προχωρήση περισσότερο.

Έπλησίαζε σχεδόν μεσημέρι.

— Άς καθήσουμε εδώ, Μηλιά. Έ- γώ να φάγω τή μια φρυγανιά και σύ την άλλη.

— Όχι· γιατί ύστερα δεν θα έχωμε τίποτε για τώ βράδυ. Έγώ θα φάγω ένα κομμάτι ψωμί πού μου έδωσε ή κυρία Μαρία.

— Καλά. Δόσε μου από τώ ψωμί σου, να σου δώσω από τή φρυγανιά μου.

Τά παιδιά εκάθησαν εις ένα φράκτην και έφαγαν. Έξαίφνης έσηκώθη ένας άέρας δυνατός, και μία άστραπή διέσχισε τά μεγάλα μαύρα σύννεφα, τά όποια έ- φαίνοντο εις τον όρίζοντα, προχωρώντα όλονέν προς τώ μέρος των.

— Νά ! θα έλθη μπόρα ! είπεν ή Μηλιά. Πρέπει να φύγουμε άπ' εδώ.

— Και να πάμε πού ;

— Ξεύρω κ' έγώ ; Νά, εμπρός. Θα βρούμε κανένα σπίτι ή κανένα χάνι . . . δεν γίνεται ! Μά θα μας δεχθούν, πού δεν έχουμε πειά χρήματα ;

— Έγώ έχω ! είπεν ο Γι- αννάκης με χαμόγελον.

— Και πού τα ήύρες ; έ, πού τα ήύρες ; ήρώτησεν ή Μηλιά άυστηρά και κάτωχρος.

— Μην κάνεις έτσι, είπεν ο Γιαννάκης. Αυτά τά λεπτά δεν τα έκλεψα· μου τα έδωκαν.

— Ποιός ;

— Ο Πετράκης. Την ώ- ρα πού τον έχαιρέτισα, μου έ- βαλε 'στην τσέπη αυτό τώ μι- σόφραγκο. «Νά, πάρ' το, μου είπε· θα σου χρεισθή. Έγώ δεν το χρειάζομαι.» Και αλή- θεια, με τέτοια καλή μαμμά πού έχει, τί του λείπει, για να θέλη και λεπτά ;

— Μου κακοφαίνεται πολύ πού έδεχθης αυτά τά χρήμα- τα... Τί θα πούν τώρα 'στο

σπίτι του κ. Νοματάρχη ;.. Έχουν ά- δικο να μας πάρουν για ζητιανάκια ;..

— Άν δεν τα έπερνα όμως, τί θα έτρώγαμε αύριο ; .. Καλά, για σήμερα είχαμε· μά οι άνθρωποι τρώγουں κάθε μέρα, Μηλούλα μου.

— Είνε άσχημο πράγμα να ζητι- νεύη κανένας.

— Μπᾶ ! έγώ θα μαζεύω λεπτά, χωρίς να ζητιανεύω.

— Πώς ;

— Νά, τραγουδώντας. Είς τώ χωριό είδα και άλλα παιδιά πού το κάνουν αυτό. Λένε ένα τραγουδάκι, και ύστερα γυρίζουں με δίσκο.

Τώ σχέδιον αυτό έκαμε τά παιδιά να γελάσουν. Άλλ' εξαφνα άντήχησε μία δυνατή βροντή και ήρχισαν να πίπτουν παχέια σταγόνες βροχής.

Έπρεπε να σηκωθούν άπ' εκεί και να ζητήσουν καταφύγιον. Η Μηλιά άγ- κάλιασε τον αδελφόν της από την μέ- σση, και ήρχισαν να τρέχουν μαζί. Η βροχή έπιπτε ραγδαία και έπερνούσε τά φορέματά των. Τώ πδι του Γιαννά- κη έχώθη εις την λάσπην, και καθώς έκαμε να το τραθήξη, τώ ύπόδημα έ- μεινεν εκεί κολλημένον.

— Στάσου, Μηλιά, γιατί βγήκε τώ παπούτσι μου !

Η Μηλιά έσκυψε και τού τώ έφέ- ρεσε.

— Άχ, δεν μπορώ πειά, Μηλιά. . . Μέσα 'ς αυτό τώ μεγάλο δάσος, πού θα βρούμε την άκρη ποτέ ; . .

— Μά πώς είναι δυνατόν να μένουμε εδώ όλη τή νύκτα, να βροχώμεθα έτσι ;

— Έλα, έλα, σε παρακαλώ.

— Θέλω, μά δεν μπορώ. Είμαι πολύ κουρασμένος. Πήγαίνε σύ, και άμα βρης κανένα σπίτι, έρχεσαι και με πέρνεις.

— Νά σ' αφήσω εδώ ; ! Τι λές, Γι- αννάκη μου ; . .

— Άκουσε· είμπορώ να έλθω ως την άκρη αυτού του δρόμου· όχι όμως μακρότερα.

— Δός μου τώ χέρι σου και στηρίζου επάνω μου καλά.

— Μά εσύ δεν είσαι κουρασμένη ; ήρώτησεν ο Γιαννάκης με άσθενη φωνήν.

— Όχι, όχι· έγώ άντέχω ακόμη στηρίζου επάνω μου όσω θέλης.

Επεριπάτησαν άργά-άργά ως μισήν ώραν. Έν τούτοις ή Μηλιά έβλεπεν ότι ο Γιαννάκης έλεγε την αλήθειαν, ότι μετ' όλίγον θα έπιπτεν από την κόρσιν, και ή νύξ εκείνη, μέσα εις τώ δά- σος, μ' εκείνον τον καιρόν, θα ήτο νύξ θανάτου και δια τους δύο. . .

Και ούτε ένα άμάξι ! . . . ούτε ένας άνθρωπος !. . . ούτε ένα σπίτι ! . . .

Έτύρθησαν με κόπον εις τώ άκρον του δρόμου, και εκεί εκάθησαν εις ένα σωρόν από χαλίκια. Ύστερα ή Μηλιά ανέβη επάνω εις τον σωρόν και εκύ- ταξε γύρω της.

— Γιαννάκη, κάτι είδα ! άνέκραξε· έλα, έλα μαζί μου· μου φαίνεται πώς έ- κεί πέρα είναι μία καλύβα !

Τφόντι, εις άπόστατιν είκοσι βη- μάτων, υπήρχαν μερικά σανίδια, τά ό- ποια καθώς ήσαν στημένα, άλλα όρθια και άλλα πλαγιαστά, έσχημάτιζαν έν είδος καλύβης. Έφθασαν έως εκεί όπως ήμπορεσαν, και ο Γιαννάκης έμβηκε. Μέσα ούτε φύλλα υπήρχαν ούτε ρείκια, δια να εξαπλωθή κανείς· άλλ' όπως- δήποτε τώ χώμα δεν ήτο πολύ ύγρόν, και ο Γιαννάκης έξηντλημένος πλέον, έστρώθη κάτω φαρδύς-πλατύς.

[*Έπεται συνέχεια] Κατά τώ Γαλλικόν της Α. Ζερνβραίη ΦΩΡΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΗΘΙΚΗ ΑΛΓΕΒΡΑ

(Έκ των του Βενιαμίν Φραγκλίνου)

Άν έχετε ευχαρίστησιν, θα σας μά- θω σήμερα τον τρόπον, με τον όποϊον θα είμπορητε εις τώ μέλλον να λαμβά- νετε άσφαλώς μίαν άπόφασιν.

Έν περιπτώσει διαταγμού, πότεν προέρχεται κυρίως ή δυσκολία ; Έκ του ότι, και όταν ακόμη σκεπτόμεθα συντό- νως, όλα τά ύ π ε ρ και τά κ α τ ά της άπόφάσεως, την όποιαν πρόκειται να λάβωμεν, δεν μας έρχονται άμέσως έξ άρχής εις τον νούν. Θα μας παρου- σιασθή εις τινα στιγμήν έν επιχείρημα, θα το χάσωμεν άμέσως, και θα τώ δια- δεχθώ άλλο. Έκ τούτου ή τόσον βασα- νιστική εκείνη άμφιβολία, ή άμφιταλάν- τευσις, ο διαταγμός περι την λήσιν της άποφάσεως.

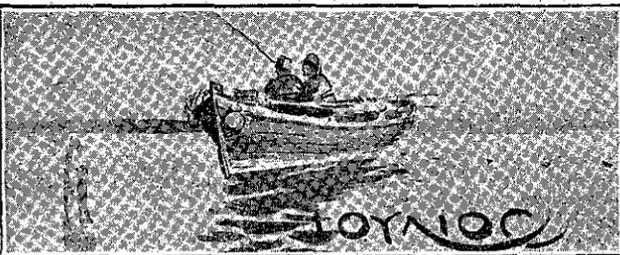
Ίδου κατά ποίαν μέθοδον άπαλλάσσο- μι έγώ της τοιούτης άμηχανίας : Λαμβάνω φύλλον χάρτου, και δια μιάς

καθέτου τώ διαιρώ εις δύο στήλας. Έπί κεφαλής της πρώτης στήλης γράφω την λέξιν ύ π ε ρ, και επί κεφαλής της δευτέρας την λέξιν κ α τ ά. Έπί δύο ή τρεις ήμέρας σκέψεως, καταγράφω, κάτωθεν εκάστου των τίτλων τούτων, περίληψιν των επιχειρημάτων, τά όποια παρουσιάζονται εκάστοτε εις τώ πνεύμα μου, ύ π ε ρ ή κ α τ ά του μέτρου, τώ όποϊον πρόκειται να λάβω. Όταν επι- τέλους συναθροίσω επί του μικρού τού- του ύπομνήματος, αρκετούς συλλογι- σμούς αντίθετους, τότε αρχίζω να ζυ- γίζω την άξίαν εκάστου και να τους συγ- κρίνω προς άλλήλας. Όταν εύρω ότι δύο συλλογισμοί, — ανά εις εκατέρωθεν, — έχουں τώ αυτό βάρος, σβύνω και τους δύο· αν εις ύ π ε ρ ίσοσταθμίξη δύο κ α τ ά, σβύνω και τους τρεις· αν δύο κ α τ ά ίσοσταθμίζουں τρεις ύ π ε ρ, σβύνω και τους πέντε, και ούτω καθε- ξής, έως ου ίδω προς ποϊον μέρος άπο- κλίνει ή πλάστιγγη.

Μετά δύο ήμέρας σκέψεως, αν δεν παρουσιασθή νέον τι επιχείρημα, δυνάμε- νον ναλλοιώση τώ άποτέλεσμα, λαμβά- νω την άπόφασιν μου όριστικώς.

Μολοντί, άυστηρώς είπειν, δεν δύ- ναται τις να ζυγίξη και να συγκρίνη τους συλλογισμούς με όσην ακρίβειαν καταστρώνει άλγεβρικός άξιώσεις, έν τούτοις, άφ' ου θέσω ούτω προ των ό- φθαλμών μου τώ σύνολον των αντίθετων συλλογισμών και εξετάσω χωριστά και συγκριτικώς ένα εκάστον των ύπερ και των κατά, μου φαίνεται τότε εύκολώτε- ρον να εκφέρω έν όριστικόν συμπέρα- σμα και ναποφασίσω. Νομίζω μάλιστα, ότι κατ' αυτόν τον τρόπον ύπόκειμαι ό- λιγώτερον εις λάθη. Τώ βέβαιον είναι ότι ώφελήθην μεγάλως από την μέθο- δον ταύτην, ή όποια ως εξίσωσις άλλου είδους, δύναται να όνομασθή ή θ ι κ ή "Α λ γ ε β ρ α.

KIMON AAKIAHE

Όλος ζωη και νειάτα μας ήλθε κι' ο Άλωνάρης καιρός της εύτυχίας ! ώραία εποχή ! και τρέχει ο καθένας πεζός ή καβαλάρης ν' αναγαλλιάση τώρα μακρὰ 'ατήν έσοχή.

Τώ άφθονο σιτάρι αρχίζουں ν' άλωνίζουں 'ς τους θερισμένους κάμπους γυναίκες και παιδιά και άλλοι θημωνιάζουں και άλλοι τώ λιγνίζουں και βλοι τους δουλεύουں με άμέριμνη καρδιά.

Στά φουντωμένα δάση, 'ς τάνθοςπαρτα λιβάδια, 'ς τώ ρέμμα, πού την χλόη ποτίζει και φιλει, ψηλά 'ς τά κορφοβούνια και πέρα 'ς τά λαγκάδια γλυκόφωνη φλογέρα βαθείά άντιλαλει.

Και τίγγι ! τίγγι ! τίγγι ! όλο χτυπά με χάρη τώ χάλκινο κουδούνι, πού έχει 'ς τον λαϊμό τώ' άθωο προβατάκι και τώ τρελλό κριάρι, πού κυνηγά τον σκύλο της στάνης με θυμό.

Νωρίς την έσοδείά του καθένας έτοιμάζει, πριν φθάσουνε τά χιόνια κ' ή βαροχειμωνιά· ο τζιτζίκας μανάχα δημερης φωνάζει, κρυμμένος ο τεμπέλης σε μία συκαμινιά.

Ω άρχιμουσική μου, τί τύχη σε προσμένει ! τί ταμπούρα θα παίξης μια 'μέρα φοβερό ! Άλλοίμονον 'ς εκείνον, πού άσκοπα διαβαίνει και δίχως να δουλεύη σκοτώνει τον καιρό.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΑΗΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Δι' ανδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Αιόλου, 117, έναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'—Τόμ. 5ος.

Έν Αθήναις, την 18 Ιουλίου 1898

Έτος 20^{ον}—Αριθ. 30

Ερμήν και τον Αθρηινόν—ο Μαύμ Μπουμ έρωτά το Χρυσόφαρο πρό πόσον ένών ενδίδεται ή Ζβεζόισα.—ή Ροσοική Καραμέλα ασπάζεται την Παπαρούνα τῶ Τσομαϊῶ.—ή Γιώνα Γρέβ συγγαίρει την Πάλλουσαν Καρδιαν και την Ίπποδαμάστριαν διά τον προβιθασμόν και τας εύχεται του χρόνου δίπλωμα με άριστα.—το Ίόνιον Πέλαγος έρωτά το Δύφε Σβύσε αν ετελείωσε τας εξετάσεις του.—ο Περασός ασπάζεται τον Άγρυντον Φάρον και τον συγγαίρει διά το Βραβείον του.— ή Μαγευμένη Άρογιαλιά ασπάζεται και συγγαίρει την Ίριδα.—ο Μέλλων Ήρος ζητεί τάρχηκά του Λουσιού, τον όποιον συγγαίρει διά τας Πνευματικὰς Άσκήσεις του.— το Αντίο Μαστέλο παρακαλεί τον Ζεδάρ να του γράρη κάποτε από την Μασσαλίαν, έρωτά δε τον Μπάμ Μπουμ αν σκοπεύη να κάμη και φέτος ταξείδιον.—ο Χρυσόμαλλος Λέων ασπάζεται τον Μαύρον Πρίγκιπα.—ή Μυστική Φωνή ασπάζεται την Ζαππίδα και έλπίζει να την γνωρίση έντός όλλου και προσωπικώς.—ο Σαρδατάλας συγγαίρει την Ίριδα, και ζητεί τάρχηκά του Κωματος της Πριγκηπον.—ο Σπασμένος Φεγγίτης έχει έως τώρα 15 τετράδια Μ. Μυστικών άμα το κάμη 25 θα βραβεύση το καλλίτερον.—ή Ταχυδρόμος Περιστέρα ασπάζεται το Άνθος της Ανατολής.—Έκ μέρους του φίλου του Αλεξάνδρου Οικονομίδου, ο Ασπαρογαμίτης με παρακαλεί να έρωτήσω τας φίλας μου Ίσηνην Ζάννου, Ελένην Βαρουδάκη, Γενναίαν Σουλζιώτισσαν και Αδραν τῶ Εδέλεινον αν έλαθον άγγελιας του Οικονομίδου και να τας παρακαλέσω να τας επιστρέψουν, αν τυχόν ενεγράψην συνδρομητάς.

Δι λοιπαί πληροφορίαί, έλλείπει χώρου, παραλείπονται.

Μικρά Μυστικά : Δι προτάσεις αυτης της εβδομάδος αναβάλλονται διά την προσεχή, έλλείπει χώρου.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της : Σκηπτρον τῶ Διός (δεν ανταλλάσσου όλοι και φαίνεται ότι συ έτυχε να εκλέξη μη ανταλλάσσοντας; έπιμενε και θα επιτύχη.) Γουλιέλμο Τέλλο (ό όποιος πρώτος πάλιν εύρε την Μαργαρώ της Μαγικής Εικόνας.) Άνθος της Αύγης, Πέτρον Καροῦσον (διατι άρνεις το ψευδώνυμόν σου;) Ορφέα (έστειλα εκ νέου, στείλε δι' έμού την προς το Τρογονάκι επιστολήν.) Άνεμοστρόβιλον, Μυλαΐδην, Έλαγον τῶν Δασῶν, Μπάμ Μπουμ (το περισσευμα κατετέθη εις το Ταμείον των Άπόριων.) Βρένον, Άγροπνον Δράκογτα (σε περιμένω.) Άγρολογωτάτον (ποιός τη χαρά σου λοιπόν, που εύρίσκεσαι τώρα εις την πατρίδα!) Γιώνα Γρέβ (εύγε!) Α. Π. Δριβαν (ή έλλειψις του χώρου μ' έκαμε να το αναβάλλω έως τώρα με την αύξηση του φύλλου, θα γίνου και αυτοί οι Διαγωνισμοί χωρίς άλλσ.) Ίόνιον Πέλαγος (ναί!) Νήσον τῶν Φαιάκων Πίτ-Πίτ Πλοδι (ό όποιός, λέγει, έμαθε περισσότερο από εμε παρά από το Σχολείον.) Φιλέλληνα Μικρασιάτην, Υδον της Νυκτός (να μου γράψης πως περνάς εις την έσχόν.) Α. Στεφανίτην, Ζοφερόν Μεσαιωνα (στέλλε, διότι ο Διαγωνισμός θάρρηση, αί τοιούτου είδους Πνευμ. Άσκήσεις απαιτούν χώρον, διά τουτο δεν δημοσιεύω.) Άκτίνα Ηλίον την εκ Μακροχωριού (ό χάρτης τῶν Δύσεων πωλείται εις φακέλλους, αν έκαστος τιμάται 1 φρ.) Περούσα (Μίαν προσεχώς.) Ταπεινόν Ίον, Έλληνικήν Θάλασαν, Έτσι θέλω (ό όποιός ηύρε την Μαργαρώ.) Κλεισθέην Φιλάρητον (έν τοιαύτη περιπτώσει ή λύσις θεωρείται όρθή, ώστε είνε περιττόν να σημειώνονται όλοι αι εύρεθείσαι λέξεις.) Μαγευμένη Άρογιαλιά (λοιπόν, αναμένω.) Εδθμον Ναύτην (έλπίζω τώρα να λαμβάνης μέρος εις τους διαγωνισμούς.) Άντιο Μαστέλλο, Μακροδέλεκα (σ' εύχαρι-

στώ διά τας τόσο καλὰς διαθέσεις.) Χ Γ. Μνηστήνην, Σπασμένον Φεγγίτην (περι όσων μου γράφεις δεν εμπόρῶ να σου εἶπω τίποτε, διότι άγνώσθ και τά πρόσωπα και τά πράγματα.) Λευκόν Έλέφαντα, Ταχυδρόμον Περιστέρα. (χαίρω που έγινες καλά και θέλω να μου γράψης συχνότερα.) Έρυθράν Θάλασαν (εις όλας σου τας ερωτήσεις άπαντῶ ναί.) Κυματίζουσαν Θάλασαν (έλαβα την Καλλ. τώρα αναμένω τας Άσκήσεις.) Άθμισμένον Μερεζῆν (τώρα πλέον είνε όρθά διά την πληροφοριάν σου εκείνην περι Μεδάνων.) Ρόδον τῶν Άπριλλίον (χαίρω πολύ που έγινες έντελώς καλά γράφε μου.) Αντικόν Ποιητήν (βεβιαώς και κίθδηλα νομίσματα, υσον'ώραία και αν είνε, δεν άξίζουν τίποτε, αλλά διατι και τὰ γνήσια να μην είνε στυλινά και καλλιτεχνικά.) Αΐνον (έχει καλώς) Ναϊάδα (εύγε, κόρη μου, λαμπρά τὰ γράφεις, τί κρημα να μην έχω τόπον διά μερικά άποσπάματα εκ της επιστολής σου.) Βραχνιασιμένην Κουκουθίαν (κ' εγώ ένόμιζα, ότι τώρα που είνεθα πλησιέστερα, θα μου γράψης συχνότερα.) Ψάλλοινα Ρόακα (προς Ν. μόνον ή επιστολή εστάλη.)

Εις όδας επιστολάς έλαβα μετά την 6 Ιουλίου θάπαντήσω εις το προσχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

41 λύσεις στέλλονται μέχρι της 28 Αυγούστου
Ο χάρτης τῶν λύσεων, επί τῶν όποιων δίδω να γράψωσι τας λύσεις των αϊ διαγωνισμάτων, πωλείται έν τῷ Γραφείῳ μας εις φακέλλους, αν έκαστος περιέχει 30 φύλλα και τιμάται φρ. 1.

375. Δεξιόγροφος.

Αν πάρης πρώτα του Γαϊδάρου την ούρα, Κι' όλο το σώμα του ύστερα, χωρίς κεφάλι, Θα ιδῆς—με πόσην εκπληξή σου και χαρά!—Καί: ύψηλόν κ' άστρώς μέγα να προβάλη.
Εστάλη υπό τῶν Χαλσασῶν Κόσμου

374. Συλλαβογράφος

Μίαν πρόθεσιν με φθόγγον μουσικής εάν συνδέσης θαυμασόν τι και πυρίπνοον παρευθύ; θάποτελέσης.
Εστάλη υπό Δημητρίου Η Δριβῶ

375. Στοιχειόγροφος.

Κι' αν της κόψω το λαϊμό... πάλι τίποτα δεν [κάνω].
Νήσος πάντα μένει αυτή, μόνο τον καιρό μου [χάνω].
Εστάλη υπό τῶν Πηνηδῶν της Έρῆμου

376. Αίνιγμα.

Αν και εἶμαι λέξις μία διπλήν έχω σημασίαν. Θά με εύρης εις τὰ πλοία
Αλλά... και εις την Άσίαν!
Εστάλη υπό τῶν Σιδηρῶν Πύργου

377. Κρικωτόν.

Αντι τῶν σταυρῶν να τε-
θῶσι ανά μια ή δύο συλλαβαί
τοιούται, ώστε ένούμηναι
μετά της προηγουμένης συλ-
λαβῆς ναποτελῶσι, μίαν λέξιν
και μετά της επομένης συλλα-
βῆς, ετέραν λέξιν.
Εστάλη υπό τῆς Ελληνουπούλας

378. Κρίκοι.

 * Νάντικατασταθῶσιν
 * οί άστέρικοι διά γραμ-
 * μάτων, ούτως ώστε ό-
 * ριζωντικῶς ναναγινώσκε-
 * ται τῶνομα επισήμου
 * * Έλληνος άρχαίου κα-
 * θέτως δεξιῶ, πατρὸς έν-
 * * δόξου στρατηγῶ, άρι-
 * * στερῶ χωρῆς της Ά-
 * * σίας. Εἰς το μέσον,
 * * από τῶν Ο μέχρι τῶν

αστέρικων, δεξιῶ μὲν τῶνομα νύμφης, άριστερῶ
 δὲ λέξις σημαίνουσα χρέος ή ποιητὴν χρηματικῆν.
 Εστάλη υπό τῶν Φιλῶδῶν
 379. Προβόλημα.

Γέρον τις εἶχε κομβολόγον του όποιου αι γὰ-
 δρα, όταν έμετρῶντο ανά δύο, έπερισσευον εις το
 τέλος μία, όταν δε ανά τρεῖς, ούδεμία, όταν δε
 ανά τέσσαρες, έπερισσευον πάλιν μία, τέλος δε
 αν έμετρῶντο ανά πέντε, έπερισσευον τρεῖς.
 —Πόσας χάνδρας εἶχε το κομβολόγον;
 Εστάλη υπό τῶν Λουσιῶν

380-384. Μαγική Συλλαβά.

Τῆ ανταλλαγῆ ενὸς οἰουδήποτε γράμματος
 εκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διά μιᾶς συλλαβῆς,
 πάντοτε της αὐτῆς, σχηματίσων άλλας τῶσας
 λέξεις:

Μῶλος, τέκος, Λύκος, ὄστᾶ, τάφος.
 Εστάλη υπό τῶν Άνδρου της Αἰγῆς

385. Ποικίλη Ἀκροστοιχίς.

Έκ τῶν ζητουμένων λέξεων, το πρώτον γράμ-
 μα της πρώτης, το δεύτερον της δευτέρας, το
 τρίτον της τρίτης, το τέταρτον της τετάρτης,
 και οὔτω καθεξῆς, αποτελούσι το όνομα άρχαίου
 βασιλέως.

1, Στρατηγός. 2, Σοφός. 3, Νήσος της Έλ-
 λάδος. 4, Ζῶν. 5, Πάσις της Άσίας. 6, Φυτί.
 Εστάλη υπό τῶν Μισσοκακάρημον

386. Δογχοπαίνιον.

Πότε το μικρὸ παιδί σηκώνει την τροφὴν του;
 Εστάλη υπό τῶν Ίουστινῶν Άστου

387. Ἑλληποδύμῳνον.

υι-οη-α-α-α-ε-ο-υ-α-ιο,
 Εστάλη υπό τῶν Μισσοκακάρημον Μυαλί

388. Φωνηεντόλιπον.

Κτ-τυ-μστρην-κ-τ-κ-πλ-τ.
 Εστάλη υπό τῶν Τζι-Τζι-Μίκο-ομ-Μαίρη

389. Γρόφος.

(Ἡρε Ἡρε Ἡρε Ἡρε)
 οί καλοί τί θύμος.
 Εστάλη υπό τῶν Σαουρ Πιτταου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν άσκήσεων της 10 και 28 Μαῶν 1898

252. Ίσις (ΐ, ΐ, ΐ). — 253. Λοκρίς, ρίς. — 254. Άμβων, Άμμων. — 255. ΡΕΑ (ΚοΡΕΑ).
 256-260. Γνωμένης της ΕΑΡ (ΕΑΡινά) ανταλλαγῆς διά του γράμ. ΑΡΑ (ΑΡΑος) ματος Φ, σχηματίζον-
 ται αἱ λέξεις : άφρος, φίλος, φήμη, φόνος, φακός. — 261. Ο άκαμάτης δεν τρώγει αμύ-
 δαλα γὰ να μή τα σπάση. — 262. Ο έπαίτης έπαίτεϊ. — 263. Πάστον μεν άκουσον δε. —
 264. Ζημίαν αἰρού μᾶλλον ή κέρδος αἰσχρόν.

265. Όνος, σόνος. — 266. Το αίνιγμα.
 267. ΑΙΣΩΠΟΣ 268. Σολομών, Σο-
 Ι Ι Ο Κ λωός. — 269. ΠΙΝ-
 ΣΙΚΕΑΙΑ ΔΑΡΟΣ, Ίνδία, ναός,
 Ω Ρ Ω Π Δανία, Δίνος, ρίδον.
 Π Ο Λ Ω Ν Ι Α Όσσα, Σάρα. —
 Ο Ι Ι Ν 270-274. Γνωμένης
 της ανταλλαγῆς διά
 τῶν γραμματίων ΑΔ,
 θάλλω, λαλιά, μᾶλλον. — 275-277. 1, Ά-
 δῶν. 2, Χήνα. 3, Τάος. — 278. ΒΙΣΤΟΝ.
 ΛΑΣ (1, Βασιλεύς. Ίπκος. 3, Σῶλον. 4,
 Τροία. 5, Όπιον. 6, Ύδωρ. 7, Λύρα. 8, Αθῆνᾶ,
 9, Σάμος). — 279. Την εποχὴν εκείνην δεν ύπῆρ-
 χον διόπτραι, επομένως οὔτε άκόλουθος διά της
 υπηρεσίαν ταύτην, ώστε να γνωρίζωμεν τῶνομα
 του. — 280. Έχιδνα (έχει-ύδνα). — 281. Μη
 επιβουμει άλλότρια και άδύνατα. — 282. Αἰτή-
 ρως ή δόξα τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων —
 283. Ο Όδυσσεύς ήν εἰ Έπτανήσου.

σχηματίζονται αἱ λέξεις : άλλος, Γαλλία,
 θάλλω, λαλιά, μᾶλλον. — 275-277. 1, Ά-
 δῶν. 2, Χήνα. 3, Τάος. — 278. ΒΙΣΤΟΝ.
 ΛΑΣ (1, Βασιλεύς. Ίπκος. 3, Σῶλον. 4,
 Τροία. 5, Όπιον. 6, Ύδωρ. 7, Λύρα. 8, Αθῆνᾶ,
 9, Σάμος). — 279. Την εποχὴν εκείνην δεν ύπῆρ-
 χον διόπτραι, επομένως οὔτε άκόλουθος διά της
 υπηρεσίαν ταύτην, ώστε να γνωρίζωμεν τῶνομα
 του. — 280. Έχιδνα (έχει-ύδνα). — 281. Μη
 επιβουμει άλλότρια και άδύνατα. — 282. Αἰτή-
 ρως ή δόξα τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων —
 283. Ο Όδυσσεύς ήν εἰ Έπτανήσου.

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
 Βραβευθέν υπό της Γαλλικής Άκαδημίας
 (Συνέχεια' ἴδε σελ. 225)

Ο Χούντ λοιπόν ήτο παράφρων ;
 Τουτο έφαίνοντο φρονούντες οί άκροαταί του, — ο
 Χίλτ, ο Ουβρλιγκερλῆς, ο Τζέμ Βέστ, και αυτός
 ακόμη ο πλοίαρχος Λαν Γκν.

Άλλ' εγώ εδισταζα να το παραδεχῶ. Οί ισχυ-
 ρισμοί του ανθρώπου αυτού ήσαν πολύ παράδοξοι,
 τῶνόντι άλλ' αν δεν ήτο τρελός ; αν άπεναντίας
 πεκαλύπτεν αλήθειαν, την όποιαν έως τώρα ήγνο-
 ούμεν ; . . . Και διά να βεβαιωθῶ περι τουτου, εσκέ-
 ρηην να τον υποβάλω εις άνακρίσιν. Παρατήρησα
 δε, —ως βλέπετε κατωτέρω, — ότι εις όλας μου τας
 ερωτήσεις απήνητησε σταθερῶς και σαφῶς, χωρίς να
 υποπέση εις ούδεμίαν αντίρασιν.

— Άκουσε, τῶ εἶπα. Ο Άρθούρος Πύμ και ο
 Διρκ Πέτερς, άφ' οὔ τους έπήρεν ή Ίάνα, που
 έπήγα.

— Εἰς την νήσον Τσάλαλ.

— Πολὸ καλά. Έκεῖ, ενῶ έπήγγιναν με τον
 Ουάιλαμ Γκν να επισκεφθοῦν το χωρίον Κλδκ-
 Κλόκ, ο Άρθούρος Πύμ έχωρισθη από την συντρο-
 φίαν και άπεμακρύνθη, μαζί με τον Πέτερς και ένα
 καύτην ακόμη ;

— Ναί, απεκριθη ο Χούντ, με τον καύτην Άλ-
 λεν που έπλακῶθηκε από της πέτρης και πέθανε
 άμέσως.

— Έστερα, όταν εμειναν οί δύο τους, από την
 κορηφὴν του λόφου είδαν μαζί την καταστροφήν της
 γολέττας ;

— Ναί.

— Και μετά εἴκοσι ήμέρας, όταν έφθασαν εμπρός
 εις τον πέπλον εκείνον τῶν ατμῶν, παρεσύρθησαν
 και οί δύο μαζί εις τον καταρράκτην ;

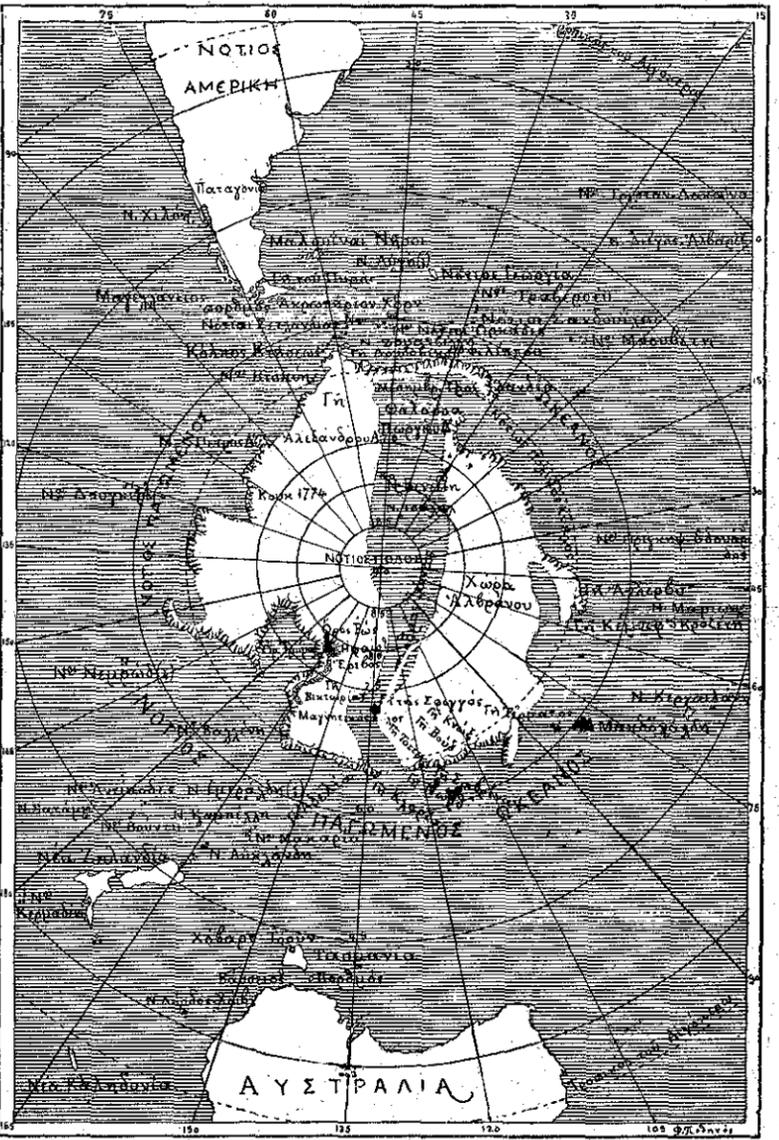
— Ο Χούντ αυτην την φοράν δεν απήνητησεν άμέ-
 σως. Έδιστασεν, έφέλλισε μερικὰς λέξεις άσυνηρ-
 τήτους, και επί τέλους, ατενίζων με και κινῶν την
 κεφαλήν, εἶπεν :

— Όχι και οί δύο... Θέλω δηλαδή να πῶ... ο Διρκ
 Πέτερς δεν μου εἶπε ποτέ...

— Ο Διρκ Πέτερς ! άνεκραξέ ζωηρῶς ο πλοίαρχος Λαν
 Γκν. Εγνώρισες συ τον Διρκ Πέτερς ;

— Ναί.

— Πού ;
 — Εἰς την Βανδαλίαν . . . του Ίλλινουά.
 — Και αυτός σου έδωσε όλας αυτάς τας πληροφορίας ;

ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΥ ΠΟΛΟΥ

— Αυτός.
 — Και επιστρέψεν από εκεί μόνος ο Διρκ Πέτερς, χω-
 ρίς τον Άρθούρον Πύμ ;
 — Μόνος.
 — Όμλει λοιπόν ! όμλει ! εφώνασα.
 "Ω, δεν είχα άδικον ναυνοπομονά ! Ο Χούντ λοιπόν εγνώ-
 ρισε τῶνόντι τον Διρκ Πέτερς ; Χάρις εις αυτόν εἶχε μάθη
 πράγματα, τὰ όποια ένόμιζον καταδικασμένα εις αἰώνιον σκό-